

Júlia

Világszerte Nr. 1

Nina Milne
Álmaim férfija

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nina Milne, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 666. eredeti címe: *Breaking the Boss's Rules* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• Magyarra fordította: Scheer Katalin

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 666. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-514-8

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

Kedves Naplóm!

Az életem mostanság nem csupa napfény és szivárvány. Először is, könnyen lehet, hogy a főnököm, Joe McIntyre, aki melleleg csak átmenetileg a főnököm, ki fog rúgni. De ami még ennél is rosszabb, újabban minden áldott éjszaka megjelenik az álmaimban. Méghozzá meztelenül.

Tegnap éjjel a szokásosnál is forróbb volt a helyzet. Nem akarok belemenni a részletekbe, elég, ha annyit mondok, hogy az irodában voltunk, és többféle pozíciót, illetve bútordarabot kipróbáltunk. Többek között a nagy, üveglapos íróasztalt és a piros forgószéket. Tudom, hogy ez az egész mélységesen elítélendő és szakmaiatlan, de mentségemre szolgáljon, hogy a fickó észvesztően jóképű. A haja sötét és bohém módon zilált, a szemének étcsokoládészíne van, az orra nem túl nagy, de kellően markáns, az arca hosszúkás, az álla határozott. És akkor a testéről még egy szót sem szóltam...

A gond csak az, hogy álmaim férfija a valóságban kőkemény, rideg szívű üzletember. Azzal bízták meg, hogy szervezze át a céget, és most az összes alkalmazott retteg, hogy elveszíti az állását. Ami engem illet, lehet, hogy már holnap búcsút kell mondanom a Langley Interior Designnak. Nem lennék meglepve, azok után, hogy elkövettem azt a baklövést...

Ennyire nem lehetek peches! Épp elég baj, hogy nincs hol laknom, mert Steve, akivel három évig voltam együtt, egyszerűen kihajított a közös lakásunkból, miután rájött, hogy mégis inkább Simone-nal, az exével szeretné leélni az életét. Kénytelen vagyok a legjobb barátnőmnél, Melnél meghúzni magam, akit ugyan imádok, de azért mégsem szeretném az örökkévalóságig a kanapéján tölteni az éjszakáimat. Gyötör a szerelmi bánat. Steve volt számomra a tökéletes férfi. Meg voltam győződve róla, hogy ő az igazi. Mindennek a tetejébe még le is vagyok égve. Az összes megtakarított pénzem elment arra az utazásra, amit Steve-vel közösen terveztünk. Csakhogy ő Simone-nal utazott el. Milyen megalázó ez az egész! Nem csoda, hogy ilyen furcsa álmaim vannak, hiszen az életem kész katasztrófa.

1. FEJEZET

Joe McIntyre felvette az íróasztal üveglapjáról az életrajzot, majd hátradőlt a székében.

Imogen Lorrimer. Hollófekete haj, hatalmas, ígéző, szürkés-kék szemek. Öt éve Peter Langley titkárnője.

Volt néhány alapszabály, amelyhez Joe szigorúan ragaszkodott. Például hogy soha nem keveri a munkát a magánélettel. Vagy hogy előnyben részesíti az egyéjszakás kalandokat, és soha nem néz vissza.

A laptopjára nézett, és tanácstalanul felsóhajtott. Már megint jött egy e-mail Leilától. Fogalma sincs, hogyan kellene kezelnie a helyzetet a volt barátnőjével. Csak azért ígérte meg, hogy elmegy az esküvőjére, mert még mindig gyötörte a lelkiismeret-furdalás a szakításuk miatt. De nem ez a legmegfelelőbb időpont ennek a kínos kérdésnek a végiggondolására.

Most a küszöbönálló megbeszélésre kell koncentrálnia.

Imogen Lorrimer már az első találkozásukkor felkeltette az érdeklődését. Két nappal ezelőtt, amikor Joe először hívta össze a *Langley* munkatársait a konferenciaterembe, a lány leült mellé, és ráemelte a tekintetét. Joe-t annyira lenyűgözte a szürkés-kék szempár, hogy egy pillanatra elakadt a szava. Azóta összefutottak néhányszor a folyosón, de a lány minden alkalommal lehajtott fejjel sietett el mellette, és gondosan kerülte a szemkontaktust.

Joe McIntyre hozzá volt szokva, hogy az emberek tartanak tőle, hiszen válságmenedzserként bármikor felmondhatja a szerződésüket. Joe nem is habozott, ha a szükség úgy hozta. Ma reggel is kénytelen volt megválni valakitől, és ha a cég érdeke azt kívánná, hogy kirúgja Imogen Lorrimer, akkor minden további nélkül megtenné, függetlenül attól, hogy rendkívül vonzónak tartja a lányt.

Ebben a pillanatban kopogtattak az ajtón. Joe felnézett. Dühítette, hogy valójában izgatottan várta a találkozást. Imogen Lorrimer csupán a gondjaira bízott belsőépítész-iroda egyik alkalmazottja volt, akinek a munkáját meg kellett ítélnie.

A lány egy pillanatra megtorpant az ajtóban, Joe-nak pedig felszökött a pulzusa a látványtól.

Szánalmas vagyok! – ostromozta magát a férfi.

A lány a korrektség és szakszerűség mintaképe volt tökéletesen szabott sötétkék kosztümjében, gondosan hátrasimított hajával. A legkevesebb, amit Joe megtehet, hogy maga is a szakszerűség álcája mögé bújjik. Kezdetnek az is megteszi, ha nem legelteti tovább a szemét a lányon.

– Jöjjön be! – emelkedett fel a székről.

– Mr. McIntyre... – nézett rá a lány láthatóan feszülten.

– Szólítson nyugodtan Joe-nak!

Visszaült az íróasztala mögé, és intett a lánynak, hogy foglaljon helyet a szemközti karosszékekben.

Azt gondolná az ember, hogy ennél egyszerűbben teljesíthető utasítás nincs a világon. Imogen mégis összereszt, amikor a piros forgószékre, majd a férfira nézett. A torkából furcsa hang tört elő, amit – nem túl sikeresen – megpróbált köhögésnek álcázni.

Joe megvakargatta a tarkóját, és érdeklődve bámulta a széket, amely láthatólag hipnotikus hatást gyakorolt a lányra. Modern vonalú, elegáns bútordarab volt, praktikus, kényelmes, és a piros bőrhuzatnak köszönhetően kétségkívül feltűnő. De hát mi mást várna az ember egy belsőépítészettel foglalkozó irodától?

Imogen azonban még mindig megütközve meredt az ülőalkalmatosságra, az arca pedig lassanként ugyanolyan árnyalatúvá vált, mint a huzat. Joe türelmetlenül dobolni kezdett az asztalon az ujjaival, mire a lány felocsúdott.

– Mi a probléma? Valami gond van azzal a székkal?

– Nem, minden rendben. Elnézést – ült le végre a lány.

– Gondolom, nem annyira a széktől tart, mint inkább tőlem. Megértem, hogy ideges, de higgye el, nem harapok.

– Jó tudni – felelte a lány, miközben úgy kapaszkodott a szék karfájába, mintha hullámvasúton ülne. – Elnézést. Általában nem vagyok ennyire ideges. Egyszerűen csak...

Imogen összeszorította nedvesen fénylő ajkát, és lehunyta a szemét.

Joe egyre értetlenebbül meredt rá. Ez volna az a nő, akit Peter Langley a cég egyik alappilléreinek nevezett? Nem csoda, hogy a csőd szélén állnak! Talán az lesz a legjobb, ha mielőbb véget vet ennek a beszélgetésnek.

Amikor azonban szólásra nyitotta a száját, a lány kinyitotta a szemét, és felé fordult.

Joe vizionozta a pillantását, de hirtelen bevillant egy kép, amelyet nem tudott elhessegetni. Imogen Lorrimer feláll, lassú mozdulatokkal megszabadul sötétkék szoknyájától, leveszi a blézerét, kigombolja fehér blúzáját, majd kibontja a haját, és megrázza a fejét, hogy a sötét tincsek a vállára omoljanak. Végül visszaereszkedik arra az átkozott piros székre, és keresztbe veti hosszú lábát.

Most Joe-n volt a sor, hogy mesterkélt köhögésbe fojtsa a torkából feltörő rekedt hangot. Honnan az ördögből jönnek ezek a fantáziaképek?

Össze kell szednie magát! Hogyhogy hirtelen nem működik az alapszabály, amelyhez mindig is szigorúan tartotta magát? „Sosem keverjük a munkát a magánélettel!” Már a gondolat is dühítő, hogy képes lenne kockáztatni a jó hírét és veszélybe sodorni a vállalkozását – ahogy az apja tette annak idején.

Egyszerűen túl kell tennie magát azon, hogy őrijítően vonzónak találja ezt a lányt. Sürgősen szüksége van egy hideg zuhanyra, vagy ami még jobb: egy szenvedélyes éjszakai kalandra. Természetesen olyasvalakivel, akinek semmi köze az ő munkájához.

Itt és most viszont kizárólag a munkára kell koncentrálnia.

– Mit is mondott az imént? – nézett a lányra szigorúan.

Imogen legszívesebben felpofozta volna magát. Hogy viselkedhet ilyen felelőtlenül? Meg kell tartania az állását, és nemcsak a saját érdekében, hanem azért is, hogy megmentse a céget ettől a felfuvalkodott alaktól. Peter és Harry Langley mindig nagyon jók voltak hozzá, megérdemlik, hogy összeszedje magát, és ne dadogjon itt összevissza, csak mert tegnap éjjel volt egy ostoba álma Joe McIntyre-rel.

Megnedvesítette az ajkát, és a férfira mosolygott. Joe McIntyre tekintetétől azonban egy pillanatra ismét zavarba jött. Hogy mit látott benne? Egy villanásnyi érdeklődést, sőt talán vágyat, amitől libabőrös lett az egész teste. De az egész nem tartott tovább néhány másodpercnél. A férfi most megint összeráncolt szemöldökkel, kissé türelmetlenül nézett rá.

– Ne haragudjon, Joe. Az elmúlt néhány hét kicsit zűrös volt, nem voltam a legjobb passzban. De most már minden rendben. Mi lenne, ha elfelejtenénk az előbbieket, és úgy tennénk, mintha most léptem volna be az ajtón?

– Rendben van, legyen így – felelte a férfi, és kezébe vette Imogen életrajzát. – Öt éve dolgozik a cégnél. Peter nagyon jó véleménnyel van a munkájáról, úgyhogy igazán semmi oka az idegeskedésre.

– Nyilván hallott már az Anderson-projektről – vágott bele a közepébe Imogen.

– Igen, tudok róla.

– Akkor bizonyára arról is értesült már, hogy elkövettem egy komoly hibát – folytatta a lány elszántan. – Rossz anyagot rendeltem, méghozzá hatalmas mennyiséget. És még csak észre sem vettem. Így aztán a kliensünk kénytelen volt azzal szembesülni, hogy aranyszínű függönyök helyett mustársárga rémségek lógnak az ablakain. Borzalmas volt. Rosszabb, mint amikor...

Imogen az ajkába harapott. Szuper! Most aztán tényleg azt fogja gondolni róla a férfi, hogy egy rakás szerencsétlenség.

Energikusan megrázta a fejét, amitől néhány tincs kiszabadult a gondosan feltűzött kontyából.

– Nem érdekes. Csak eszembe jutott egy gyerekkori történet erről az esetről.

– Azt akarja mondani, hogy ez a mostani tévedése egy gyerekkori csínyére emlékezteti?

– Igen – bólintott Imogen, miközben világossá vált számára, hogy a férfi nem hisz neki.

Ha nem akarja, hogy a válságmenedzser komplett idiótának nézze, kénytelen lesz elmesélni neki az egész történetet.

– Tízéves koromban szörnyen rossz bizonyítványt vittem haza. Az volt a baj, hogy egész félévben

azzal hitegettem anyámat, hogy jó jegyeim vannak. Olyannyira, hogy egy idő után már magam is elhittem, hogy valójában jó tanuló vagyok. Így aztán, amikor kiderült az igazság, legalább annyira kiborultam, mint anyám.

Imogen végigsimított a halántékán, mintha el akarná hessegetni a rossz emléket. Hiába, soha nem fogja elfelejteni az anyja csalódott arcát...

– Tízévesen pont olyan üresnek és tehetetlennek éreztem magam, mint most, amikor megláttam azokat a szörnyűséges mustárszínű függönyöket.

Joe komoly tekintettel vizslatta a lányt, Imogennek fogalma sem volt, mit gondolhat róla. Valószínűleg semmi jót.

– De ez volt az első, és biztosíthatom róla, egyúttal az utolsó hiba, amit a munkám során elkövettem.

A függönyrendeléses eset épp aznap történt, amikor Steve kirakta őt a lakásból, hogy visszaköltöztesse a régi barátnőjét. Imogen teljesen ki volt borulva, alig tudta elvonszolni magát az irodába. De persze ezt nem fogja Joe McIntyre orrára kötni. A férfi nyilván mélységesen megveti az olyan embereket, akik a magánéleti problémáikat magukkal hurcolják a munkahelyükre.

Imogen gyomra összeszorult a félelemtől. A Langley testvérek nem akarnák, hogy Joe kiadja az útját. De Peter épp most esett át egy idegösszeomlásokon, Harry pedig, bár szerencsére már nincs közvetlen életveszélyben, még mindig az intenzív osztályon fekszik, miután nemrég szívinfarktust kapott. Nincsenek abban az állapotban, hogy Imogen védelmére keljenek.

– Jól végzem a munkámat – mondta végül nyugodt hangon. – Mindent el fogok követni, hogy rendben menjenek a dolgok, míg Peter és Harry felépül.

Még azon az áron is, ha szembe kell szállnom ezzel a férfival, aki itt ül velem szemben, tette hozzá gondolatban.

– Helyes, akkor folytassuk ennek szellemében – bólintott Joe McIntyre. – Kaptam egy listát a most futó projektekről Petertől, de ő nem volt biztos benne, hogy minden rajta van. Azt ajánlotta, nézessem át magával.

Átnyújtotta a papírlapot a lánynak, aki megbűvölve nézte a férfi kezét. Azt a kezet, amely álmában olyan varázslatos dolgokat művelt vele. Aztán elhessegette az álmoképet, és minden erejével a papíron sorakozó szavakra koncentrált.

– Összevetem a határidőnaplómmal – hajolt le az aktatáskájáért.

Amikor újra felegyenesedett, a férfi arcán mintha enyhe pír fedezett volna fel.

– Egyetlen program hiányzik a listáról, mégpedig a díjátadó gála. Most szerdán osztják ki a belsőépítészeti díjakat. Peter eredetileg Graham Forresterrel akart menni, de lehet, hogy meggondolta magát.

– Meséljen még erről egy kicsit! – ráncolta a homlokát a férfi.

– Elég komoly presztízsű eseményről van szó. A cégünk a luxuskategória győztese lett, azzal a lakással nyertünk, amelyet Richard Harvey-nak, az IT-milliárdosnak terveztünk. Szerelmi fészek neki és a hetedik feleségének.

– A hetedik feleségének? – ámult el a férfi. – A fickó valószínűleg mazochista.

– Szerintem inkább romantikus lélek – ellenkezett Imogen. – Csodálatos érdemel a kitartása.

– Dehogy! Ez a Harvey teljesen eszelős. Az ember nem hajkurászhatja egy életen át a megvalósíthatatlan álmait.

Na persze, Joe McIntyre könnyen beszél. Nyilvánvaló, hogy a magafajta kőkemény üzletembernek egyáltalán nincsenek álmai.

– Azért nem árt, ha néhány álmunkhoz ragaszkodunk. Én például biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb megtalálom az igazit.

Imogen tényleg nem adta fel a reményt, annak ellenére sem, hogy Steve olyan csúnyán cserben hagyta.

– Richardnak egyszerűen csak nem volt szerencséje. Eddig.

Joe gúnyosan elmosolyodott.

– Most éppen Párizsban ünneplik az egyéves évfordulójukat Crystallal, a feleségével. Ezért is

nem tudnak eljönni a díjátadóra.

- Szeretnék többet tudni erről a munkáról. Kik dolgoztak rajta?
- Peter, Graham és én. Peter bizonyos kérdésekben mindig kikéri a véleményemet.
- Pontosan mivel járult hozzá ehhez a projekthez?
- Én terveztem a fürdőszobákat.
- Megnézhetném a terveket?

– Természetesen – felelte a lány a lehető legfesztelenebbül, holott tisztában volt vele, hogy a férfi vizsgáztatja. Szinte hallotta, ahogy kattognak a fogaskerekek Joe McIntyre agyában. – Egy perc, és hozom a papírokat.

Amikor letette az aktát az üvegasztalra, megcsapta az orrát a férfi illata. Szantálfa és valami más keveréke, olyan vonzó illat, hogy legszívesebben odadugta volna az orrát a bőréhez.

Szedd össze magad, Imogen! – parancsolt magára. Ez most nem álom, ez a józan valóság.

- Az instrukció az volt, hogy olyan teret hozzunk létre, amitől Crystal különlegesnek érzi magát.
- Nem tűnik egyszerű feladatnak.
- Én nagyon élveztem.

Akkoriban még a fellegekben járt, mert biztos volt benne, hogy Steve hamarosan megkéri a kezét. Ezért is élte bele magát olyan könnyen a megrendelő helyzetébe. Jó volt megvitatni az ötleteit Richarddal, és nagyra értékelte, hogy a férfi esküvői meglepetésnek szánta a lakást a menyasszonya számára.

- Itt vannak a fürdőszobatervek – nyújtotta át a papírokat Joe-nak.
- Hm, ezek tényleg jók.

A férfi hangjában őszinte elismerés csengett. Imogen elmosolyodott.

– Köszönöm. A függőágy formájú fürdőkád nagyon bevált. Remekül illeszkedik a térbe, és elég tágas ahhoz, hogy akár ketten is elférjenek benne.

Imogen lelki szemei előtt máris megjelent a kép: Joe és ő a függőágykádban meztelenül...

Jobb lesz, ha inkább tovább beszél!

– A másik fürdőszobát valamivel fényűzőbbre terveztem. Oszlopok, márványburkolat, nemesfa dézsza kis asztalkával a közepén, hogy legyen hová tenni a pezsgőspoharakat.

Újabb látomás: Joe meztelen lába végigsimít az ő combján a pezsgőasztalka alatt.

Gyerünk, folytasd! – hessegette el a képet a lány.

– Erre itt különösen büszke vagyok. Az ágyneműkre aranyfonallal hímezték rá a monogramokat.

Imogen úgy érezte, most már éppen eleget beszélt. Becsukta a mappát, és visszament ahhoz a bizonyos székhez, amely olyan kínos helyzetbe hozta.

– Ha van még valami, amit tudni szeretne, kérdezze bátran Grahamet.

– Attól tartok, az nem fog menni.

– Hogy érti? – Beletelt néhány másodpercbe, mire Imogennek leesett a tantusz. – Csak nem azt akarja mondani, hogy kirúgta Grahamet? De hát ezt nem teheti!

– De bizony, megtehetem.

– Graham Forrester London egyik legjobb belsőépítésze! Miért tette ki a szűrét?

– Az nem tartozik magára.

Imogen keze ökölbe szorult. Hogy álmodhat egyáltalán egy ilyen kérges szívű szörnyeteggel? Az imént úgy elolvadt a férfi dicséretétől, hogy kis híján elfeledkezett róla, ez a pasas tönkreteheti a céget.

– Graham a kollégám és a barátom. A múlt hónapban ott voltam az esküvőjén. Tudom, hogy szüksége van erre az állásra. Szóval némi közöm azért mégiscsak van ahhoz, hogy kirúgja-e, vagy sem. És azt hiszem, nem én vagyok az egyetlen a *Langley*-nél, aki így gondolja. Ez az iroda olyan, mint egy család. Kérem, gondolja át még egyszer!

– Nem fogom. Szerintem inkább magának kellene átgondolnia, mi fontosabb a számára: Graham vagy a cég.

– Ezt vegyem fenyegetésnek?

– Szó sincs róla. Pusztán jó tanácsnak szántam. Peter szerint a maga munkája pótolhatatlanul